

[H. C. Hansen.]

hen ikke, at regeringen tør gøre dette. Jeg tør ikke bestride, hvis en sådan tanke skulle ligge bag, at man herved kan vinde en politisk femøre i visse kredse af befolkningen, selvom jeg tvivler på det, men det er mig ubegribeligt, at man ikke blæser på en sådan på forhånd tvivlsom gevinst og i stedet klart og ligetil tager konsekvensen af landets stilling.

Socialdemokratiet har i vareforsyningsudvalget sagt, at vi ikke vil tage noget medansvar herfor, og det vil jeg gerne gentage her i salen. Regeringen skal ikke regne med, at den hver tredje eller hver fjerde måned kan komme med skatte- og afgiftsforslag på en halv eller en hel milliard kroner for ad indirekte vej at påvirke vor import for så i mellemprioderne at forringe den direkte påvirkning af valutastillingen ved at fremme den frie import. Det forekommer mig, at spørgsmålet om liberaliseringen afgørende burde tages ud af den politiske slagsmålsdiskussion, hvor den ikke hører hjemme, og at den høje regering i dette forhold udelukkende burde lade sig bestemme af de hårdhændede økonomiske realiteter, vi nu engang har at regne med.

Når der tales om bekæmpelsen af inflationen og hermed om den fastlåsnings af visse priser, som vi har truffet aftale om her i rigsdagen, må jeg gøre en enkelt bemærkning i forbindelse med aftalen om hudeordningen.

Det kan ikke nytte noget at lægge skjul på, at den senere tids meget stærke stigning i kødpriserne har foruroliget navnlig husmødrene. Det spørgsmål, jeg er blevet stillet overfor flere gange, er dette: Skal vi virkelig ikke blot tage den forhøjelse i skotøjspriserne og i reparationsudgifterne, som hudeordningens ophævelse betyder, skal vi også derudover tage forhøjelser af betydeligt omfang i kødpriserne? For mit eget vedkommende er der ingen tvivl. Kødpriserne skal bringes ned. Og det er den højtærede landbrugsminister i samarbejde med den højtærede handelsminister, der skal sørge herfor. Loven har ganske klare bestemmelser herom. De skal overholdes. Det er jeg sikker på at de to ministre vil være enige med mig om. Men på den givne foranledning og efter den uro, der er skabt omkring kødpriserne, vil jeg spørge de højtærede ministre: Hvilken forklaring kan der gives på de stærke stigninger, som fandt sted i kødprisen netop samtidig med hudeordningens ophævelse? Samtidig beder jeg ministrene bekræfte, at de har til opgave at nedbringe disse priser i overensstemmelse med de trufne aftaler.

En gunstigere udvikling af vor økonomiske stilling fremefter er i høj grad afhængig af vor produktions omfang. Jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at regeringens interesse herfor synes noget teoretisk bestemt. Må jeg nævne et eksempel: det såkaldte produktivitetsudvalg. Det blev som bekendt nedsat i efteråret 1949 til behandling af spørgsmål til fremme af effektiviteten i industrien, men siden denne regering er tiltrådt, har det overhovedet ikke været indkaldt til møde.

I udvalget, der har departementschefen i handelsministeriet som formand, er arbejdere og arbejdsgivere ligeligt repræsenteret. Denne opbygning af udvalget burde efter min opfattelse give muligheder for store resultater, fordi der heri ligger en anerkendelse af, at en forbedring i industriens effektivitet kun lader sig gennemføre ved et fordomsfrit samarbejde mellem industriens ledelse og arbejderne. Der er da også fra begge sider givet udtryk for tilfredshed med, at udvalget er blevet nedsat.

Allerede sidste sommer vedtog udvalget at begynde at arbejde med skotøjsindustrien, konfektionsindustrien, køleindustrien og jern- og stålindustrien. Det er for længe siden blevet oplyst, at Foreningen af danske Skotøjsfabrikanter og Dansk Skotøjsarbejderforbund har tilsagt deres medvirken til kortlægning af skotøjsindustrien. Siden har man ikke hørt noget til denne undersøgelse. I konfektionsindustrien foregår der som bekendt i øjeblikket en undersøgelse med medvirken af amerikanske konfektionsspecialister. Også dette arbejde foregår i snævert samarbejde med industriens og arbejdernes organisationer.

Ikke mindst i vor nuværende økonomiske situation er spørgsmålet om den danske industris konkurrenceevne af allerstørste betydning, ikke blot for industrien og dens arbejdere, men for os alle. Det må derfor forekomme helt uforståeligt, at handelsministeren, der er ansvarlig for produktivitetsudvalgets arbejde, roligt har set på — jeg tør vel ikke sige har foranlediget —, at arbejdet i dette udvalg er gået i stå.

Jeg spørger den højtærede handelsminister, hvad han kan sige herom, og beder ham give de oplysninger, han er i stand til at give.

Det er med bekymring, vi må se fremtiden i møde. De udenlandske faktorer i den økonomiske udvikling, først og fremmest prisbevægelserne, vil i høj grad blive afgørende for os fremefter. Men vore egne handlinger og dispositioner indadtil kan naturligvis ingen bortse fra.

„Det er klart, at situationen pålægger